

DAISY HARRISON

Nhóm dịch: Thunderstorm

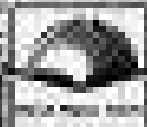

Ngũ Hân

chàng

CUỘP BIỂN

A Pirate's Kiss

NỤ HÔN CÙNG CƯỚP BIỂN

Daisy Harrison
www.dtv-ebook.com

Mở Đầu. Huyền Thoại Khởi Sinh

Đứng trên thi thể cha, nắm trong tay con dao, lồng ngực cậu nhóc không ngừng phập phồng. Mặc dù đang bị vây quanh bởi nhiều người, cậu cũng không hé răng nói lấy nửa lời mà chỉ chậm rãi khụy gối xuống, máu cậu chảy thấm đẫm ra mặt đất xung quanh, hòa lẫn với dòng máu của cha cậu. Khuôn mặt không hề vui sướng, cậu đưa tay lau miệng, khó chịu nói, những câu từ và sự chế nhạo độc địa không hề che giấu sau chúng hoàn toàn không phù hợp với một đứa trẻ tuổi cậu.

"Một thập kỷ trên Trái Đất này đã là quá lâu đối với cha, cha à. Con không lấy làm tiếc về điều đó."

Cậu nhìn xuống bàn tay mình, những ngón tay nhỏ bé đang không ngừng run rẩy. Mắt cậu mờ dần đi khi nhìn chăm chăm vào làn da đang dính đầy máu và sâu tặn bên trong, trái tim cậu bé như đã bị xé ra một chút, tạo thành một vết thương hằn sâu vĩnh viễn không thể chữa lành. Nhưng cậu không để lộ bất cứ biểu hiện nào của nỗi đau đó ra ngoài, ngẩng đầu, cậu nhìn người đàn ông mà cậu từng mù quáng gọi là 'cha' lần cuối cùng.

Khuôn mặt người đàn ông già không hề yên nghỉ chút nào. Đôi mắt màu vàng nhìn tròn trọc vào khoảng không, miệng há hốc, vẫn còn giữ lại tiếng gầm gừ tàn bạo chưa kịp thốt ra. Có quá nhiều cảm xúc xáo trộn trong bầu không khí lúc này... khiếp sợ, ghê tởm, giận dữ, và sau đó là những cảm giác mà cậu không muốn phải chấp nhận tí nào, đau thương, cay đắng, thống khổ... buồn phiền... hối tiếc...

Một tay người đàn ông kia vẫn còn nắm chặt một thanh kiếm, một thứ vũ khí tao nhã với chuôi bạc nạm đá quý và lưỡi làm bằng loại đá obsidian đen. Gần như thể ai đó đã điều khiển cơ thể thay cho cậu ta, cậu tiến tới rồi cúi người nắm lấy thanh kiếm từ tay cha. Thẳng người, cậu giữ thanh kiếm thẳng đứng, ngắm nhìn nó cẩn thận từng chút một, dù cậu đã luôn khao khát có nó rất nhiều lần trước đây, nó đã cắt một vòng cung xuyên tạc không khí mà lao thẳng về phía cậu, với lời ước hẹn của cái chết.

'Con sẽ cho cha vinh hạnh được chết dưới lưỡi kiếm này. Cha nên cảm ơn con, nó nhiều hơn những gì cha xứng đáng.'

"Giờ mi thuộc về ta," cậu tuyên bố, cảm thấy cần phải nói thật to những lời này. "Cha ta đã không còn giá trị đối với mi nữa." Cậu nhóc nhìn xuống thanh vũ khí, tâm trí trẻ con của cậu tưởng tượng rằng đã có một mối thấu hiểu liên kết giữa họ.

Tầm mắt cậu dời từ giải thưởng cậu mới tuyên bố chủ quyền xuống bàn tay còn lại của cha đang nặng nề đè lên lưng của một đứa trẻ khác, một thằng nhóc đang nằm bẹp dí dưới sàn gỗ, thân hình mắc kẹt dưới cánh tay nặng trĩu của người đàn ông đã chết. Mắt thằng bé nhắm chặt nhưng vẫn có những nhịp thở đều đặn từ cổ họng nó, cậu đứng nhìn, thấy những ngón tay đứa em trai mình run rẩy, mặt nó hơi nhăn lại khi nó khóc những giọt nước mắt thâm lặng, những giọt nước trong suốt trượt ra khỏi khóe mắt rồi biến mất tại cạnh mặt.

Vẫn đứng yên, không có động thái nào cho thấy cậu sẽ tới giúp cậu nhóc kia, khép mắt né tránh những giọt nước mắt đang làm xao lãng ánh nhìn cậu từ đứa em trai. Bàn tay nắm con dao vẫn không ngừng run rẩy và khi khúc thánh ca vang lên, cậu bắt đầu siết chặt nó, các khớp ngón tay chuyển màu trắng bệch. Cho tới khi những ngón tay nhỏ bé thả lỏng trở lại, sự run rẩy đã hoàn toàn biến mất, cậu nhìn sang chỗ khác.

Lồng ngực lấy vào hơi thật sâu, cậu nhắm mắt lại với bộ dạng đau đớn của thằng em trai, với thi thể của cha, với thanh kiếm và con dao trong tay, với đám đông đang vây quanh cậu, thay vào đó chỉ tập trung cảm nhận nhịp đập của đại dương đang làm rung chuyển con tàu dưới chân cậu.

Cúi xuống, cậu giật mạnh lấy sợi dây chuyền vàng mỏng treo trên cổ cha, để lộ mặt dây chuyền vàng tinh xảo bị che khuất sau cổ áo sơ mi của ông này giờ. Một viên đá quý màu vàng lộng lẫy được bọc tại trung tâm mặt dây chuyền và từ tim viên đá, nhẹ nhàng tỏa ra một ánh hào quang mê hoặc.

Với một điệu bộ dứt khoát, cậu bé giựt lấy sợi dây và mặt dây chuyền khỏi thi thể người cha, bàn tay cậu siết chặt lấy viên đá. Quầng sáng rực lên trong chốc lát và dưới ngón tay cậu, viên đá rạn nứt, một đường kẻ mỏng xuyên thẳng qua lõi viên đá.

Bây giờ cậu hẳn đã bị nguyên rủa. Nhưng cậu sẽ không lùi đưa em trai xuống chết chung với mình. Một kế hoạch bắt đầu được hình thành trong đầu cậu, một con bài mặc cả mà cậu từng nghe thấy, tin đồn của những tin đồn. Thậm chí khi chỉ có một ít là sự thật trong nó. Cậu vẫn sẽ bắt đầu từ đó.

“Ném ông ta ra khỏi thuyền đi.”

Quay lưng lại với thi thể của cha, cậu đi thẳng tới phòng của Thuyền trưởng, nơi bây giờ đã thuộc về cậu, mặt dây chuyền vàng đang đưa trên tay cậu trong khi tay kia vẫn nắm chặt thanh kiếm.

“Đưa cho ta tất cả thông tin các người kiếm được về những mặt dây chuyền thánh và nguồn gốc của chúng. Tất cả bí mật của cha ta giờ đã là của ta. Ta muốn nghe tất cả. Bất cứ ai từ chối hợp tác đều có thể đoàn tụ với linh hồn cha ta dưới địa ngục.”

Mọi người thường nói tâm trí trẻ con là một thứ vô cùng quý giá, nó ngây thơ, trong sáng và dễ bị lung lay bởi những ảnh hưởng và ý kiến từ người khác. Một đứa trẻ cần phải được bảo vệ khỏi những khắc nghiệt của thực tế càng lâu càng tốt. Một đứa trẻ cần được phép lớn lên một cách vô tư mà không cần lo lắng. Tâm hồn của một đứa trẻ mong manh và dễ vỡ như vỏ trứng. Không phần nào của nó được phép vỡ vụn trước thời điểm chín muồi.

Mười tuổi, Obsidian Bones đã thề sẽ giết cha của mình. Dù cậu đã được tiếp xúc với vô số nỗi kinh hoàng trước đó nhưng, bằng cách nào đó, lý trí yếu ớt của cậu vẫn luôn cố gắng giữ tinh táo, chờ đợi và chờ đợi cho tới ngày một vị cứu tinh xuất hiện, và tin rằng, như một đứa trẻ con thật sự, có ai đó ngoài kia sẽ trở thành người anh hùng cậu đã mong mỏi bao lâu nay, một vị anh hùng sẽ đến để cứu rỗi cậu khỏi chốn địa ngục khủng khiếp cha cậu đã tạo ra.

Rồi vào cái ngày cha cậu đánh đập kinh khủng hơn bao giờ hết, cậu cuối cùng cũng nhận ra rằng sẽ chẳng có ai đến cả. Rằng chẳng có ai đủ khỏe hay đủ can đảm để đứng ra và bảo vệ cậu khỏi con quái vật man rợ này. Khi cậu chứng kiến cái cảnh tượng thanh kiếm của cha từ từ hạ xuống cổ đứa em trai, đôi mắt cậu mở to hiểu rõ được rằng sẽ không có ai đứng ra và ngăn cản ông.

Và đó cũng là cái khoảnh khắc khi những vết rạn nhỏ trên vỏ trứng lan rộng ra và hòa hợp với nhau, rồi khi nó hoàn toàn vỡ toang hoang, đã không còn thứ gì bên trong để cứu vãn nữa rồi.

NỤ HÔN CÙNG CƯỚP BIỂN

Daisy Harrison
www.dtv-ebook.com

Chương 1. Nụ Hôn Bị Đánh Cắp

Lúc “nó” xảy ra, tôi 15.

Quả bom làm sáng cả bầu trời đêm như những chùm pháo bông, nhưng thay cho những tiếng hét lên vì vui sướng, những tiếng gào thét của sự sợ hãi lại vang vọng khắp màn đêm tối tăm, những ngôi sao lấp lánh một cách lạnh lẽo, tách biệt khỏi phần còn lại của thế giới.

Tôi đứng trên ban công, chứng kiến toàn bộ cảnh tượng hỗn loạn đang diễn ra phía dưới. Là con gái của Công tước, tôi không phải lo mình sẽ gặp nguy hiểm gì nhưng cũng chẳng lấy làm ngạc nhiên khi chưa một ai tới kiểm tra xem tôi có an toàn hay không. Tôi chỉ là một cá thể đơn lẻ giữa sáu đứa trẻ còn lại của nhà Công tước, và khi bạn chính là nguyên nhân khiến mẹ ruột của mình vĩnh viễn rời khỏi trái đất này thì bạn chắc chắn không thể nào trở thành ‘cục cưng của cha’ được.

Cũng như không thể nào trở thành con cưng của mẹ kế. Tôi không trách bà ta. Cha tôi không hề muốn bà ta. Ông không yêu bà ta như cách mà ông đã yêu mẹ tôi. Suy nghĩ như thế phần nào khiến tôi thỏa thích, thờ dãi, tôi chống khuỷu tay lên thành lan can bằng đá cẩm thạch bao quanh ban công.

Tôi thờ ơ nhìn đống hoảng loạn từ nơi đang đứng, chỉ nhẹ nhàng thấy thương cảm cho những linh hồn tội nghiệp dưới kia. Chống tay lên cằm, lại lần nữa thờ dãi. Cuộc sống quanh tôi vô cùng nhàm chán, tất cả những việc tôi làm là ngồi trong phòng cả ngày và chơi chiếc piano của mình. Đó là điều duy nhất mà cha thích ở tôi. Ông bảo tôi chơi piano hay như mẹ tôi vậy, bởi vì thế - mỗi lần tôi – tôi đều mở tung cửa sổ ra để tiếng đàn có thể

từ căn phòng trên tháp nhỏ của mình mà vang vọng khắp ngôi nhà. Và đó cũng chính là cách tôi nói với cha rằng tôi rất yêu ông và đã tha thứ cho ông mặc dù ông luôn phớt lờ tôi, tôi biết có thể hiểu được điều đó.

Một quả bom khác lại réo lên xuyên qua bầu trời đêm, và hạ cánh xuống một mái nhà tranh tồi tàn, nhanh chóng đốt cháy nó. Nhưng đó mới chỉ là một làn ánh sáng nhẹ lướt qua khoảng sân nhỏ trước khi năm luồng ánh sáng tương tự bùng lên và không lâu sau, khu vực phía dưới thị trấn sự bị ngập chìm trong ánh lửa. Tôi nhìn quanh sân, tìm kiếm bóng dáng của những lính canh.

Không hề có tia sáng nào phát ra từ lâu đài để chứng minh cho việc có ai đó trong nhà đã nghe thấy tiếng vang báo hiệu sự diệt vong sắp sửa xảy ra cho thị trấn nhỏ bé của chúng ta, nhưng chắc cha phải tỉnh dậy rồi chứ nhỉ? Hoặc bị đánh thức bởi một trong số những thuộc hạ của ông rồi chứ? Cha có thể không quan tâm đến gia đình mình nhưng thị trấn này là tất cả đối với ông, nơi ông đã coi quản với bàn tay công bằng và vững chắc của mình.

Suy nghĩ của tôi càng được khẳng định khi thấy một luồng sáng đập dờn qua cánh cửa sổ của trụ sở Bộ Chỉ Huy Quân Đội, và nếu căng tai lên thì tôi có thể loáng thoáng nghe thấy âm vọng những tiếng kêu réo. Nhưng tôi chẳng có tí hứng thú nào mà đứng lắng nghe những âm thanh xì xào đó, tầm mắt dời lại ra phía biển, chiếc đầm ngủ màu trắng cuộn cuộn bốc lên rồi quẩn lầy quanh chân, cơn gió dịu dàng nhấc bông mái tóc tôi lên hỏi lưng, làm nó bay bồng bềnh quanh mặt. Tiếng gào thét của sự chết vang vọng khắp màn đêm và tiếng âm ầm của đại bác cứ vang lên một lúc một ít.

Đợi đã, đại bác ư?

Tim tôi đột nhiên nảy lên, ánh mắt quét về phía xa xăm, qua những mái nhà tranh tàn tạ thấp sáng đêm tối như những ngọn hải đăng chết chóc, xuống tới bến tàu trông như thể đã hoàn toàn bị nhấn chìm trong những làn

sóng bởi sự vắng mặt của ánh trăng, rồi đến vách đá bao quanh thị trấn của chúng tôi. Trời quá tối, tôi không chắc chắn nhưng tôi nghĩ tôi có thể hình dung ra một thứ hình thù ghê gớm, đang rình rập ngay khúc ngoặt của vách đá.

Nhìn xuống trại quân đội lần nữa, lí do tại sao họ là trì trệ như thế đã rõ. Cha tôi xuất hiện từ lối cửa, theo sau là ba người đàn ông khác mà tôi nghĩ là vô cùng quan trọng bởi hai trong ba người họ nhanh chân chạy đến Nhà Quân Đội và người còn lại đi bước dài tới cổng, vừa ra lệnh vừa đi:

“Những cậu kia! Cảnh báo quân lính và bảo họ tập trung ngoài cổng trước trong vòng hai phút nữa! Bốn cậu còn lại giữ nguyên vị trí, phải đảm bảo không ai có thể đi qua đây đột nhập vào lâu đài. Tuyệt đối không được cho ai vào trừ khi có sự cho phép của tôi hoặc Công tước. **ĐÃ HIỂU CHƯA?**”

“**VÂNG THƯA NGÀI!**”, họ đồng thanh la lớn, đánh tay vào bên hông và dính chặt hai gót chân lại với nhau.

“Tốt!” Người đàn ông kia hét. “Tất cả đều phải cẩn thận! Chúng không phải là bọn rác rưởi bình thường chúng ta hay đối phó; chúng đều vô cùng xảo trá và tàn bạo và không bao giờ chần chừ mà cắt cổ các cậu! Không tù nhân; tất cả bọn hải tặc đều đáng chết, **CÁC CẬU ĐÃ HIỂU CHƯA?**”

Tôi nghe rõ câu trả lời của họ, đôi mắt dán chặt lên người cha, và bắt được ánh mắt của ông khi ông quay lại và nhìn thẳng vào tôi.

Tôi biết chắc hiện giờ trông tôi như một thảm họa, đứng trên ban công của đỉnh tháp cao nhất, xộc xệch trong chiếc váy ngủ phồng trắng với mái tóc vàng óng ả bay bồng bềnh đằng sau lưng. Như một thiên thần đang đưa mắt ngắm nhìn cuộc chiến tranh giữa Thiên Đàng và Địa Ngục, mà sắc đỏ là ánh màu duy nhất phát ra từ thị trấn lúc này.

Tôi nhìn chăm chăm về phía hải cảng rồi về phía cha. Ông gật đầu cứng nhắc, miệng đánh vần ba chữ:

“Vào trong đi.”

Tôi khẽ lắc đầu, vai ông hơi nâng lên, trước khi ông hoàn toàn quay đi sau khi nhìn tôi một chập lâu, tay ông lau đi thứ gì đó trên mặt.

Mắt tìm kiếm hình thù màu đen của con tàu dựa vào vách đá ban nãy, tôi dường như cảm thấy cái gì đó khát khao đang rùng rục trong ngực. Trước giờ tôi luôn bị hấp dẫn bởi “hải tặc”. Khi tôi nhỏ, trước khi cha tái hôn, tôi thường theo ông đi tới các phiên xét xử để chứng kiến cảnh treo cổ của những tên nổi loạn kém may mắn. Đó là công việc mà cha tôi không thích nhất, tôi có thể nói rằng ông còn thấy thương hại cho họ, nhưng ông chưa bao giờ nói cho tôi biết lí do tại sao.

“Hải tặc,” tôi thì thầm, thốt ra những từ quen thuộc.

Đó là từ có rất nhiều ý nghĩa đối với tôi chứ không chỉ là một nỗi sợ hãi. Nó là cảm giác phấn khích khi làm điều gì đó mà bạn đáng lý ra không được phép làm, nó là ý niệm tự do – là cảm giác khi cơn gió mát lạnh của đại dương rộng lớn phả vào mặt bạn.

“Thưa quý cô xinh đẹp, tôi đây.”

Tôi hít vào một ngụm khí lạnh và giật mình xoay lại, tay nắm chặt lan can sau lưng, ngăn mình không ngã ngửa xuống vì sốc. Tôi đặt tay lên ngực ổn định lại trái tim đang không ngừng đập thình thịch khi đôi mắt lướt qua bóng dáng lạ hoắc đang tựa mình vào cửa ban công, trong một tư thế vô cùng thư thả mà nó ngay lập tức làm tôi thấy tức giận.

Cái mũ của hắn vắt chéo ngang mắt, hoàn toàn che khuất nửa trên khuôn mặt, nhưng nếu chỉ dựa vào phần nửa dưới khuôn mặt hắn thì cũng

có thể chắc chắn hẳn vô cùng đẹp trai. Mà điều đó cũng có nghĩa là sẽ có một sự kiêu ngạo không hề nhỏ đi kèm theo.

Không sai, tôi chắc chắn đã thấy khóe môi của hắn nhếch lên thành một nụ cười nhạt và những lời nói tiếp theo thoát ra từ khuôn miệng hắn mịn màng và mượt mà như thế đã được nói vô số lần trước đây.

“Như cô đã thấy, quý cô của tôi?” Tôi lờm mạnh hẳn nhưng hắn lại cười mỉm, một tiếng nuốt mạnh vang lên từ tận trong xương tủy tôi.

“Nói đi, người muốn gì,” tôi ra lệnh. “Nếu người đến đây vì trang sức thì chúng ở trong ngăn kéo đầu tiên ta đây. Người có thể lấy chúng, ta cũng chả có hứng thú với chúng và ta tin cha thế nào sẽ lại mua lại cho ta nhiều hơn nữa.” Hắn lại cười, tôi cố gắng đứng thẳng người, bỏ tay ra khỏi lan can và giữ vững chúng.

“Vấn đề không phải là ‘thứ’ tôi muốn, mà là ‘người’ tôi muốn.” Hắn nở nụ cười về phía tôi, khoe hàm răng trắng đến hoàn hảo của mình.

Hơi thở trở nên dồn dập, tôi lần nữa liếc xéo hắn, cố tỏ ra rằng những lời nói đầy không hề ảnh hưởng đến mình; tôi đứng thẳng lưng và hất tóc tỏ vẻ không quan tâm. “Người có phải là hải tặc thật không vậy?” tôi hỏi, vừa nghịch móng tay vừa lén liếc hắn, nhẹ nhõm khi thấy nụ cười giả dối kia đã biến mất.

“Vâng, thưa quý cô xinh đẹp của tôi ạ, tôi tin mình đúng là một cướp biển đích thật đấy, “ giọng nói của hắn mang đầy ý cười và nó khiến tôi phải vô cùng nhẫn nhịn mới không đấm một cái vào mặt hắn. “Nhưng sao cô lại hỏi thế?

“Vì người trông chả giống một tên cướp biển chút nào,” tôi thờ ơ nói, cố tránh cái nhìn chăm chăm của hắn, “Ý ta là, ta luôn nghĩ hải tặc phải là những người đàn ông thực thụ, người biết đấy, không sợ trời không sợ đất, không quan tâm đến thứ gì ngoại trừ vẻ ngoài hung tợn, tiếng tăm ghê rợn

hay những thứ như thế, còn người thì trông chỉ lớn hơn một thằng nhóc một tí, còn lâu mới có thể trở thành một hải tặc THẬT THỤ được.

Đương nhiên đây chỉ toàn là lời nói dối, trông hẳn ít nhất cũng phải lớn hơn tôi một tuổi, nhưng tôi biết sự hoài nghi trong lời nói mình chắc chắn sẽ đánh một cú tổn hại lớn vào lòng tự hào của hẳn. Đúng như dự đoán, tôi thích thú nhìn hẳn đẩy mình ra khỏi bức tường rồi bước dài, tới đứng ngay trước mặt tôi. Tôi đã không nhận ra hẳn cao bao nhiêu cho đến khi hẳn đến gần, ít nhất phải 1m8, lấn áp cả thân hình nhỏ con của tôi. Tôi nuốt nước bọt và nụ cười giả dối ấy lại xuất hiện.

“Giờ chắc chắn cô không còn có ý nghĩ đó đâu nhỉ,” hẳn thì thầm bằng cái giọng từ tính của mình, vươn tay nắm lấy một lọn tóc của tôi, chơi đùa nó giữa hai ngón tay. Cái chạm của hẳn làm tôi rùng mình, đột nhiên cảm thấy tức giận bởi chính mình. Đẩy hẳn ra, tôi lùi ra sau hai bước.

“Ý của ta là gì không quan trọng nữa. Rốt cuộc thì người muốn gì?” tôi bướng bỉnh nói. “Người có thể cho ta biết hoặc cứ trực tiếp lấy thằng nó đi, hoặc là ta sẽ gọi lính tới bắt người.” Tôi nghĩ cả tôi và hẳn đều chẳng lấy làm gì sợ hãi trước lời đe dọa của tôi thôi.

“À, cô thấy đấy, tôi có thể chỉ cần lấy những gì tôi muốn và đi, nhưng tôi lo là cô sẽ om sòm lên mất...”

“Tại sao ta lại làm thế cơ chứ?” tôi nói, cố gắng đứng thẳng lên hết cỡ để có thể trông cao hơn một chút. Hẳn cười, bước lên một bước lại gần phía tôi, khiến cho tôi vô thức mà lùi lại một bước, làm lưng chạm hẳn vào lan can. Hẳn nhanh chóng cắt ngắn khoảng cách giữa hai người, rồi có thứ gì bằng bạc lóe sáng trong tay hẳn.

“Thì cô thấy rồi đấy,” Hẳn thì thầm, đưa tay nâng cằm tôi lên, “Bởi vì thứ tôi muốn, thật ra, chính là CÔ.” Hẳn ta cười tráo trở, tôi giật mình, hất

tay hấn ra, làm hấn loạng choạng lùi lại vài bước, túm lấy cổ tay hấn, ngửa tay lên.

Vẫn cười nhản nhở, vẫn che đôi mắt bởi chiếc mũ, nhưng giờ tôi đã thấy thứ rơi ra khỏi bàn tay phải hấn, thì ra đó là một con dao găm nhỏ mà nhọn. “Cô đã cho phép tôi mà, quý cô xinh đẹp của tôi.” hấn ta ngạo mạn thốt lên.

“Ta đương nhiên sẽ không bao giờ đi với người, ta thậm chí còn không biết người là ai!” Hấn cười lớn, ngửa đầu ra sau, tiếng cười đẹp như tiếng chuông vang kia ngay lập tức vang vọng khắp sân. Tôi nhìn hấn chăm chăm. Bộ hấn mất trí rồi ư? Hấn muốn bị bắt sao?

“À thì,” hấn nói, đột nhiên trở nên nghiêm túc rồi từ từ tiến về phía tôi. “Tôi không nghĩ là mình có thể cho cô một sự lựa chọn khác đâu.”

“Thằng ch* đ*,” tôi rít lên, tay cuộn tròn thành nắm đấm. “Ta thà chết chứ sẽ không đi theo một tên cướp biển.”

Hấn tiếp tục cười đều tôi. “Chẳng phải cô đã bảo tôi không phải là một tên cướp biển thật đấy thôi?”

Tôi mở miệng chuẩn bị cãi lại thì hấn đã kịp ấn ngón tay lên môi tôi. “Shhhh, im lặng nào cô gái xinh đẹp, cuộc đời của tôi sẽ dễ chịu hơn nếu cô chịu ngậm đôi môi nhỏ nhắn xinh đẹp đó lại đấy.”

Tôi mỉm cười ngọt ngào, hấn nháy mắt với tôi rồi cười thỏa mãn. Nhưng ngay sau đó, tôi nhanh chóng nâng đầu gối đá vào bộ phận quý giá của hấn, cười ha hả khi hấn ngã rập xuống đất, rên rỉ trong đau đớn.

Tôi vội vã chạy lại về phía cửa chính, miệng nguyền rủa khi thấy tất cả cửa đều đã bị hấn khóa. Đập mạnh vào nó một cách tuyệt vọng, hy vọng rằng sẽ có phép thuật xảy ra giúp tôi có được sức mạnh của siêu nhân và đập nát cái cửa ra. Đợi đã, chắc chắn hấn có chìa khóa. Tôi nghĩ, quay lại

với ý định lục lọi túi hăn cho đến khi tìm thấy chúng, và rồi sẽ cho hăn thêm vài phát như lúc nãy. Nhưng hăn đã biến mất.

“Khốn khiếp thật.”

Hăn đi đâu rồi chứ? Tôi điên cuồng tìm kiếm xung quanh trước khi quay lại đập mạnh cửa một lần nữa, mong chờ ai đó trong nhà có thể chú ý đến. Tôi thở dài, vô ích thôi, chỗ này quá tách biệt với các chỗ khác của lâu đài. Đúng rồi! Đám lính canh! Tôi liền chạy nhanh về phía ban công, tìm kiếm màu áo đỏ bình thường vẫn hay đứng ở cổng. Quái lạ, chẳng có ai ở đó cả!

Phải chăng hăn đã giết chết bọn họ, tôi nghĩ rồi sợ hãi đi vào bên trong. Tôi không thể tin, tôi đã từng nghĩ hải tặc không xấu xa như mọi người vẫn nói; mình ngu thật ngu, quá quá quá ngu mà. Tôi đang... –

“AHHHHHHHHHHH”

Một cánh tay rắn chắc vòng qua thắt chặt eo tôi, một bàn tay khác bịt miệng tôi lại ngăn không cho tiếng hét thoát ra. “Cô nên ngoan ngoãn biết điều hơn là cố gắng đánh nhau với một tên cướp biển đấy, người đẹp. Cô chỉ đang phí thời gian thôi.”

Giọng hăn tràn ngập độc ác, tôi bây giờ đã thực sự khiếp sợ. Hăn quay người tôi lại, đẩy lùi tôi về phía sau cho đến khi tôi bị kẹp cứng giữa bức tường kính và ngực hăn. Một thứ gì đó lạnh và sắc dí sát vào cổ họng, tôi nuốt nước bọt, ngược lên nhìn mặt hăn.

Đôi mắt của Chúa như bừng sáng trên vùng khuất gương mặt hăn, tôi không biết làm thế nào mà mình lại không hề để ý thấy chúng nãy giờ, nhưng giờ thì tôi đã hiểu tại sao vì sao hăn lại luôn che chúng đi. Con mắt bên trái sáng màu xám trắng rực rỡ, gần như màu bạc trong khi con mắt bên phải lại như tỏa ra quang sáng của Thiên Thần, một màu vàng sáng ngời... Chiếc mũi cao và thẳng, xương gò má góc cạnh, sắc nhọn đến nỗi

tôi tưởng chừng như nó có thể cửa đứt tôi dễ dàng như con dao đang dí sát vào cổ. Hàng râu đen cạo ngắn bao quanh khung hàm dưới hoàn hảo còn lông mi của hắn thì dài một cách lộ bịch, thật không công bằng.

Đã quá muộn khi tôi chợt nhận ra mình đang nhìn chăm chăm hắn và hắn cũng đang nhìn chăm chăm tôi – với ánh mắt mà tôi nghĩ cũng giống với biểu cảm ngạc nhiên trên mặt tôi khi này. Đôi mắt tôi tia xuống đôi môi hoàn hảo của hắn rồi lại quay trở về đôi mắt thôi miên kia. Tôi dần ngã người về phía trước, trượt nhẹ đôi môi theo xương hàm dưới của hắn, cảm thấy hắn rùng mình, rồi đưa môi lên vị trí tai, hôn nhẹ vành tai hắn. Hắn rên nhẹ, tôi cười thỏa mãn trước khi thốt ra ba chữ:

“Đi. chết. đi”

Hắn cứng đờ người trong một giây trước khi lại đẩy tôi vào cánh cửa. Con dao lần nữa dí sát vào cổ họng tôi. “Đáng lý ra tôi nên biết mọi việc sẽ không dễ dàng như thế.” Hắn gầm gừ, đôi mắt híp lại. “Nhưng không sao, bây giờ chúng ta đành phải chơi theo cách khó khăn thôi nhỉ?”

Cảm nhận thấy lưỡi dao lạnh lẽo đang gần hơn vào cổ khiến tôi bật khóc. “Làm ơn! Làm ơn đừng đưa tôi đi mà!” Tôi van xin, tròn mắt nhìn lên, nhanh chóng nói tiếp ngay khi thấy anh ta khựng lại. “Làm ơn đi, tôi không muốn phải rời khỏi nơi này đâu, tôi mới chỉ mười lăm tuổi thôi, có thể cho tôi thêm hai năm nữa có được không?”

Tôi hết sức tập trung nhớ lại bức tranh của mẹ mà cha đã đưa cho mình, cố rặn vài giọt nước mắt lăn xuống. Thế nào trong hai năm hắn cũng sẽ quên mất tôi và sẽ không bao giờ trở lại, rồi tôi sẽ mãi được an toàn. Hiệu quả rồi! Mắt hắn mở to ngạc nhiên rồi hơi lù lù lại. Đến lúc xuất chiêu cuối rồi!

Tôi nhìn chăm chăm xuống dưới đất, cổ run run hai vai, ép nước mắt chảy thêm vài giọt trước khi ngước lên nhìn hắn, đôi mắt tròn xoe, mím nhẹ

môi.

“Chỉ hai năm thôi mà”, tôi nói hết sức nhẹ nhàng, tỏ vẻ ngây thơ nhất có thể. “Xin anh đẩy...” Tôi kéo dài giọng, xem biểu hiện của hắn.

Hắn hình như hơi chần chừ, kéo mũ xuống, đưa tay hất dọc mái tóc đen lùm xùm, thở dài rồi lại nhìn tôi. Tôi nhìn theo từng hành động của hắn, hơi thở chậm lại mong chờ khi hắn đi ngang qua tôi, đẩy một chiếc chìa khoá nhỏ vào ổ, xoay cho đến khi cửa mở.

“Hai năm,” hắn nói dứt khoát, bắt tôi lại trước khi tôi kịp chạy vào trong, xoay người tôi đối diện với hắn. “Đừng nghĩ rằng tôi sẽ quên em, tình yêu bé bỏng của tôi à,” và rồi hắn cười. “Nhưng phòng trường hợp em sẽ quên tôi thì đây sẽ là thứ sẽ khiến em phải nhớ về tôi..”

Trước khi tôi kịp quay đi, môi hắn đã phủ xuống môi tôi, mọi ý nghĩ cho việc đánh trả lại ngay lập tức tan biến khi môi cứ bất giác di chuyển theo sự phối hợp nhịp nhàng của hắn. Đôi môi ấy mềm mại tựa như nhung lụa, hắn nhẹ nhàng cắn lấy môi dưới của tôi khiến tôi rùng mình. Khi hắn dừng rồi lùi lại phía sau, tôi vẫn còn quá sốc để có thể cử động, hắn cười toe toét, hôn tôi thêm lần nữa, một nụ hôn nhẹ và ngọt ngào.

“Tôi sẽ lấy đi những thứ còn lại của em sau.” hắn thủ thỉ nhẹ nhàng vào tai tôi rồi biến mất trước khi tôi kịp bảo hắn chờ để giải thích chuyện vừa xảy ra với tôi.

Trong cơn ngây người, tôi chậm rãi bước ra ngoài, ngắm nhìn bình minh đang lên bao trùm khắp thị trấn, năm phút sau, tiếng reo mừng chiến thắng vang vọng từ phía quân đội của cha khi con tàu cướp biển bắt đầu di chuyển về lại đại dương khi con tàu cuối cùng đã tới chỗ nó và được kéo lên an toàn.

Tôi không hề muốn phải gặp hắn lần nữa. Tôi không biết tại sao hắn lại tìm tôi. Nhưng cái cảm giác đôi môi ấy trên môi tôi vẫn mãi vương vấn ở

đấy trong suốt hai năm cho đến ngày sinh nhật lần thứ 17 của tôi; một lần nữa, tôi nghe thấy tiếng đại bác nổ vang từ bên cảng.